

stížnosti zúčastněné strany na řečené platební výměry na místo podací zákonem stanovené až po zákonné lhůtě. Na sporu je toliko otázka, byly-li řečené platební výměry po právu zrušeny pro nesprávné poučení o opravných prostředcích či mělo-li býti rozhodováno hned o věcném obsahu stížností zúčastněné strany.

Žal. úřad potvrdil výměr I. instance, zrušující sporné platební výměry pro nesprávné poučení, opíraje se při tom o ustanovení, obsažené v 4. odst. § 189 poj. zákona, že nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu. Nss nemohl se přikloniti k vývodům stěžující si pojišťovny, že úřad byl povinen zabývatí se meritem stížnosti.

Dojde-li stížnost opožděně na místo podací, je podle toho, co svrchu dovozeno, zásadně vyloučeno v e c n é rozhodování. V daném případě se tak stalo v důsledku nesprávného poučení a na ten případ dopadá speciální ustanovení 4. odst. § 189 poj. zákona, podle něhož nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu, to znamená, aplikuje-li se toto ustanovení na daný spor, že opravný prostředek, podaný opožděně v důsledku takového nesprávného poučení, nemůže býti odmítnut pro opoždění, avšak nelze z ustanovení toho dovoditi, že by ustanovení to ukládalo úřadu povinnost ihned věcně rozhodnouti. Odstranil-li tedy úřad újmu, hrozící straně z nesprávného poučení, t. j. odmítnutí stížnosti pro opoždění, tím, že zrušil sporné platební výměry pro nesprávné poučení o opravných prostředcích, a umožnil-li tak zúčastněné straně, aby podala opravný prostředek včas a na patřičné místo podací, nelze říci, že by se byl dopustil nezákonnosti. Stížnost se tu arcí dovolává i ustanovení, obsaženého v 4. odst. § 189, kde se praví, že nebylo-li straně dáno poučení vůbec a výměru nebylo odporováno do 6 měsíců ode dne doručení, stává se výměr pravoplatným. Neprávem, neboť o takový případ tu nejde. V dnešním případě poučení bylo dáno, a to poučení nesprávné, i je právním pramenem pro posouzení tohoto sporu jediné ustanovení shora citované, že nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu.

Č. 12.705.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. Předpokladem krácení stát. odpočivného platu podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. je skutečnost, že poživatel má vedle tohoto odpočivného platu ještě stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové. — II. Činí-li polovina částky výdělečného příjmu více než celý odpočivný plat, může výplata odpočivného platu býti zastavena, předpokládajíc, že percipientu zůstane na výdělečném příjmu aspoň 24.000 Kč. — III. Podle § 9 zákona č. 287/1924 Sb. může býti vrácení přeplatku percipientu uloženo i najednou.

(Nález z 29. prosince 1936 č. 15.831/36.)

V ě c: Dr. Mořic K. v Dunajské Středě proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 3. března 1934 o zastavení výplaty odpočivných požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-li, jenž již v r. 1915 jako profesor právnické akademie v Bratislavě byl přeložen na odpočinek, byly po převratu vypláceny odpočivné požitky na účet republiky Československé. Požitky tyto byly pak podle příslušných zákonných předpisů republiky Československé upravovány.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že st-l má podle svého ohlášení z 31. ledna 1934 stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové v roční částce 515.166 Kč 85 h z provozování advokátní praxe, že proto gen. fin. ředitelství snižuje podle ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. s účinností od 1. ledna 1934 st-lovy odpočivné platy ročních 13.051 Kč 20 h o polovici uvedeného výdělečného příjmu na dobu trvání tohoto st-lova výdělečného zaměstnání a ježto polovice st-lova výdělečného příjmu je vyšší než úhrn st-lových odpočivných platů, zastavuje úplně další výplatu st-lových odpočivných platů koncem měsíce prosince 1933. Dále bylo v nař. rozhodnutí uvedeno, že dosud neuhrazený zbytek přeplatků, vzniklý krácením st-lových odpočivných požitků podle § 18 zákona č. 286/1924 Sb. na polovinu za dobu od 1. ledna 1925, činí podle stavu z 31. prosince 1933 částku 24.498 Kč 80 h, a současně byl st-l vyzván, aby tuto částku do 30 dnů, počínajíc dnem následujícím po doručení tohoto rozhodnutí, gen. fin. ředitelství vrátil.

Na toto rozhodnutí je podána stížnost k nss, o níž bylo uvažováno takto:

Stížnost namítá, že st-lovo přiznání k dani důchodové na rok 1933 vykazuje ztrátu v částce 39.303 Kč a že je podstatnou vadou řízení, že žal. úřad zastavil další výplatu st-lových příjmů, ačkoli výdělkový příjem na rok 1933 ještě nebyl s konečnou platností stanoven. Výtku tuto nemohl nss shledati důvodnou.

Snížení odpočivných požitků st-lových bylo provedeno na základě ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. s účinností od 1. ledna 1934. Podle předpisu toho mění se ustanovení § 15 zákona č. 204/1932 Sb. takto: »Má-li poživatel (poživatelka) státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, snižuje se výplata odpočivných (zaopatřovacích) platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením nesmí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč ročně« Na rozdíl od předpisu § 18 zákona č. 286/1924 Sb., jenž připouštěl krácení odpočivných požitků státních zaměstnanců jen při kumulaci s jiným výdělečným příjmem, jenž je podkladem pro vyměření daně z příjmů, je předpokladem krácení státního odpočivného platu podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. skutečnost, že poživatel státního odpočivného platu má vedle odpočivných platů ještě stálý výdělečný příjem, podrobený dani důchodové. V daném případě vyplnil st-l 31. ledna 1934 přihlášku podle ustanovení §§ 7 a 9 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., resp. podle § 26 zákona č. 204/1932 Sb., v níž odpověděl na otázku, zda má vedle svých odpočivných platů ještě nějaký stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, kladně, uvedl, že tento výdělečný příjem plyne z advokacie a že činí 515.166.85 Kč. Současně prohlásil st-l, že toto

prohlášení odpovídá pravdě a že se zavazuje, že ohlásí ihned každou skutečnost, kterou by nastala změna ve shora učiněných údajích.

Ježto st-I ve zmíněné přihlášce uvedený výdělečný příjem nikterak neomezil a zejména neuvedl, že se příjem ten týká jen určitého roku a kterého, mohl žal. úřad příjem ten považovati podle obsahu st-lovy přihlášky za stálý výdělečný příjem, za jaký jej st-I přihlásil, a mohl tedy žal. úřad příjem ten položití svému rozhodnutí za základ, aniž potřeboval zkoumati, zda výdělečný příjem st-lův za rok 1933 byl úřady finančními již pravoplatně stanoven, či nikoli.

Stížnost namítá dále, že podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. nemůže úhrn odpočivných platů a výdělečného příjmu činiti méně než 24.000 Kč a že v cit. ustanovení není nikde zmínky, že by zaopatřovací požitky mohly býti úplně zastaveny, což prý plyne z předešlé věty, ježto snížení je dovoleno jen o 50% a jen v tom předpokladu, že percipientu zbude nejméně 24.000 Kč. Je prý tedy nař. rozhodnutí v rozporu s cit. vlád. nař. Námitka tato je bezdůvodná, ježto text § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., jak svrchu byl uveden, zní jinak, než jak uvádí st-I. Podle znění § 7 cit. nař. není snížení odpočivných požitků omezeno nejvýše na polovinu, jako tomu bylo podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb., resp. podle § 18 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb., kde výslovně bylo stanoveno, že se výplata odpočivných platů snižuje nejvýše na polovinu, resp. že aspoň polovina odpočivného požitku musí zůstat nezkrácena. Tato maximální hranice krácení odpočivných platů nebyla již pojata do § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., kde se stanoví, že se snižuje výplata odpočivných platů o polovinu částky výdělečného příjmu (nikoli tedy na polovinu odpočivných platů, jak mylně míní st-I,) a že tímto snížením nesmí úhrn odpočivných platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč ročně. Činí-li tedy polovina částky výdělečného příjmu více než celý odpočivný plat, může výplata odpočivného platu býti úplně zastavena, ovšem v předpokladu, že na výdělečném příjmu zůstane percipientu aspoň 24.000 Kč ročně. Že by ani tato hranice nebyla dodržena, stížnost netvrdí.

V další námitce vytýká stížnost, že st-I není povinen přeplatek vzniklý vrácením odpočivných požitků vrátiti během 30 dnů, ježto požadavek tento prý nemá opory v zákoně a při nynější hospodářské krizi není možno od percipienta požadovati, aby měl k dispozici 24.498.80 Kč. Námitka tato se týká přeplatků za dobu před 1. lednem 1934, vzniklých krácením odpočivných požitků st-lových podle § 18 zákona č. 286/1924 Sb. od 1. ledna 1925. Žal. úřad má tu na mysli krácení odpočivných požitků st-lových, jak bylo provedeno platebním rozkazem z 21. června 1932, a to na podkladě § 18 zákona č. 286/1924 Sb. a § 9 zákona č. 287/1924 Sb. Proti zásadní povinnosti přeplatky ty vrátiti, ani proti výši těchto přeplatků stížnost nebrojí. Podle § 9 zákona č. 287/1924 Sb. má úřad právo neprávem vyplacené odpočivné požitky si s požitků sraziti. Předpis ten nemá žádného obmezení co do doby splacení přeplatků a může tedy vrácení přeplatků býti percipientu uloženo i najednou. Ježto pak st-li byly odpočivné požitky z důvodu kumulace zastaveny vůbec a úřad nemá možnost si přeplatky sraziti s odpočivných

požitků st-lových, a ježto konečně zásadní povinnost vrácení přeplatků není vůbec na sporu a není ani opačného ustanovení zákona, které by nedovolovalo požadovati splacení přeplatku v jedné částce, nemohl nss shledati žádné nezákonnosti v tom, že žal. úřad vyzval st-le, aby přeplatek vrátil najednou do 30 dnů. — — —

Č. 12.706.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: I. Pro solidární ručební povinnost manžela podnikatele za příspěvky dlužné podnikatelem (§ 21 odst. 1 min. nař. č. 4790/1917) jsou rozhodné předpisy platné na území sídla podniku. — II. Jestliže rozhodnutí zem. úřadu vydané o odvolání z výměru zem. úřadovny pro dělnické pojištění na Slovensku podle § 157 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 24 vlád. nař. č. 199/1922 Sb., proti němuž bylo podáno odvolání k min., bylo zrušeno pro nesprávné právní poučení, nemůže zem. úřad, vydávaje nové rozhodnutí, přihlídnouti k námitkám, jež byly vzneseny ve zmíněném odvolání k ministerstvu. — III. Ručební závazek manželky podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 za úraz. příspěvky předepsané jejímu manželovi se promlčuje po pěti letech od doby, kdy byly manželovi vyměřeny.

(Nález z 29. prosince 1936 č. 17.383/36.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I. Boh. A 9353/31, ad III. Boh. A 11.382/34.

V ě c: Františka L. v Bystřici pod Hostýnem proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 19. září 1933 o ručení za úrazové příspěvky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Záručním platebním výměrem z 2. listopadu 1929 zem. úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě vyslovila podle § 21 min. nař. č. 4790/1917, že st-lka je solidárně zavázána za dlužné úrazové příspěvky, které byly předepsány jejímu manželu Arnoštu L. z podniku dřevní manipulace za roky 1923 až 1925. —

Nař. rozhodnutím žal. úřad námitky, které st-lka uplatnila — — v odvolání z 11. ledna 1930, zamítl jako bezdůvodné vysloviv k námitce promlčení toto: Jde o nedoplatky za roky 1923 až 1925. Za tyto roky byly příspěvky předepsány manželovi odvolatelčinu základním výměrem expedovaným 9. července 1926, tedy podle § 46 úraz. zákona včas. Záruční výměr není aktem předpisujícím příspěvky, nýbrž především deklaruje ručební závazek za příspěvky zpravidla už předepsané hlavnímu dlužníku, jak tomu je také v daném případě. Odvolatelka by mohla jediné namítati, že je promlčeno právo vymáhací, ale ani tato námitka by v daném případě neobstála, neboť napadený (záruční) výměr byl doručen 4. ledna 1930, tedy ještě během promlčecí lhůty, která činí pět roků, počítajíc od předepsání příspěvků. V § 21 min. nař. č. 4790/1917 se stanoví solidární ručení manželky za úraz. pojistné příspěvky manžela-podnikatele, je-li splněn předpoklad manželského spolužití. Tento předpoklad v daném případě není sporný. Jinak ručební závazek manželky není vázán na žádné další předpoklady a je proto bez významu okolnost, zda odvola-